

CHRISTINA LAUREN

NE

VISKAS ISKAIČIUOTA

TIKRA
„VISKAS ĮSKAIČIUOTA“
KELIONĖ: ITIN ŠMAIKŠTI
ROMANTINĖ KOMEDIJA,
NUTVIEKSTA HAVAJŲ SAULĖS
IR ŽAVINTI DRĄSIU
NAUJU POŽIŪRIU
Į ŽANRO STEREOTIPUS!

**CHRISTINA
LAUREN**

CHRISTINA LAUREN

NE VISKAS
ISKAIČIUOTA

Iš anglų kalbos vertė
Ignė Norvaišaitė-Aleliūnienė

*Skiriama Hugues de Saint Vincent.
Dirbk kaip kapitonas, linksminkis kaip piratas.*

1

Tvyrant tylai prieš audrą – šiuo atveju palaimingai ramybei prieš pamergėms subėgant į nuotakos liukso numerį – mano dvynė sesuo, kritiškai apžiūrinėdama šviežiai nulakuotus rausvus rankų nagus, pareiškia:

– Lažinuosi, tau palengvėjo, kad nesu nuotaka siaubūnė. – Ji pažvelgia į mane iš kitapus kambario ir plačiai nusišypso. – Galiu lažintis – tikėjaisi, kad būsiu *nepakenčiama*.

Ji taip tobulai nutaiko pasakyti šiuos žodžius, kad užsimanau akimirką nufotografuoti ir įrėminti. Supratingai susišvalgau su mūsų pussesere Džuljeta, iš naujo lakuojančia Eimės kojų nagus („Turėtų būti labiau žiedlapių rausvumo nei rožiniai, tiesa?“), ir mosteliu į Eimės vestuvinę suknelę ant aksomu aptraukto pakabo, šiuo metu kruopščiai guldau jos žvynelius viena kryptimi.

– Apibūdink, kas yra nuotaka siaubūnė.

Eimė vėl pažvelgia man į akis, šįkart vangiai dėbteli. Ji vilki prabangią nuotakos liemenėlę ir kuklias kelnaites, jas sesers mulkis sužadėtinis Deinas vėliau neabejotinai suplėšys į skutus. Ši mintis man sukelia lengvą šleikštulį. Jos veidas skoningai padažytas, pūstas nuometas prisegtas prie aukštyrų sušukuotų tamsių plaukų. Tai mane trikdo. Na, mes pratusios,

kad atrodome identiškai, bet iš esmės esame visiškai skirtingos, tačiau šitai yra naujas potyris. Eimė – tikras nuotakos įsikūnėjimas. Staiga jos gyvenimas nėra iš tolo neprimena manoj.

– Nesu nuotaka siaubūnė, – atremia ji. – Aš perfekcionistė.

Susirandu man sudarytą sąrašą ir iškėlusį pamojuoju juo, norėdama patraukti jos dėmesį. Tai storo rausvo laiškų popieriaus lapas dailiu krašteliu, viršuje nepriekaištinga rašysena išraityta „Olivės darbų sąrašas. Vestuvių diena“, o po juo – septyniasdešimt keturi (septyniasdešimt keturi) punktai, pradedant „Patikrinti, ar žvyneliai ant nuotakos suknelės guli simetriškai“ ir baigiant „Nuskabyti nuvytusius žiedlapius nuo stalo puokščių“.

Visos pamergės turi po sąrašą – gal ne tokį ilgą kaip manasis, kadangi esu vyriausioji pamergė, bet lygiai taip pat prašmatniai surašytą ranka. Eimė net nupiešė langelius, kad galėtume žymėti atliktus darbus.

– Kai kurie žmonės pasakytų, kad su šitais sąrašais šiek tiek perlenkei lazda, – pastebiu.

– Tie patys žmonės, – atšauna ji, – ranką ir koją atiduotų už vestuves, kurios bent iš tolo prilygtų manosioms.

– Taip. Jie samdytų vestuvių planuotoją, kad, – užmetu akį į sąrašą, – „nušluostytų kėdes likus pusvalandžiui iki ceremonijos“.

Eimė papučia nagus, kad jie greičiau džiūtų, ir nusikvatoja kaip piktadarė filme.

– Kvailiai.

Neabejoju, žinote, kas kalbama apie išsipildančias pranašystes. Laimėjęs pasijunti nugalėtoju ir tada nepaaiškinamai... vis laimi. Turbūt tai tiesa, nes Eimė visada laimi. Ji įmetė bilietį į lošimo dėžę gatvės mugėje ir namo grįžo su pluoštu bilietų į bendruomenės teatro spektaklius. Ji įdėjo savo vizitinę kortelę į puodelį alinėje *The Happy Gnome* ir laimėjo galimybę visus metus nemokamai vaišintis alumi laimės valandomis.

Ji laimėjo įvaizdžio pakeitimų, knygų, bilietų į filmų premjeras, žoliapjovę, begalę marškinėlių ir net automobilį. Kaip ir reikėjo tikėtis, laimėjo ir laiškų popieriaus bei kaligrafijos rinkinį, kuriuo surašė darbų sąrašus.

Tai aiškiniu norėdama pasakyti, kad, vos Deinui Tomasui pasipiršus, Eimė išsikėlė tikslą apsaugoti mūsų tėvus nuo vestuvių išlaidų. Šiaip jau mama su tėčiu galėjo prisidėti – jiems kyla įvairių keblumų, išskyrus finansinius, – bet Eimei galimybė už nieką nemokėti – pats geriausias žaidimas. Jei iki sužadėtuvių konkursai seseriai prilygo profesionaliam sportui, tai *susizadėjusi* Eimė į juos žiūrėjo kaip į olimpines žaidynes.

Taigi, niekas iš mūsų plačios giminės nenustebo, kad Eimei pasisėkė suplanuoti prabangias vestuves dviem šimtams svečių su jūrų gėrybių bufetu, šokolado fontanu ir įvairiaspalvėmis rožėmis, virstančiomis iš įvairiausių ąsočių, vazų ir taurių, už visa tai paklojus daugių daugiausia tūkstantį dolerių. Mano sesuo iš paskutiniųjų plūkiiasi ieškodama tinkamiausių akcijų ir konkursų. Ji dalyvauja visose tviterio ir feisbuko prizų dalybose, kokias tik pavyksta aptikti, ir net turi elektroninio pašto dėžutę, taikliai pavadintą AmelijaToresLaimi@xmail.com.

Pagaliau įsitikinusi, kad visi žvyneliai guli klusniai, nukabinu pakabą nuo metalinio kablo, pritvirtinto prie sienos, ruošdamasi nešti suknelę seseriai.

Bet, vos man prisilietus prie drabužio, sesuo ir pusseserė duetu surinka, o Eimė iškelia rankas ir pasibaisėjusi išžioja rausvais matiniais dažais nuteptas lūpas.

– Palik ją ten, Ole, – sako ji. – Aš pati ateisiu. Žinant, kaip tau sekasi, dar suklypsi, užkrisi ant žvakės ir visi žvyneliai užsideds kaip fakelai.

Nesiginčiju – ji neklysta.

Jei Eimė – tikras keturlapis dobilėlis, tai man niekada nesisekė. Taip teigiu ne norėdama dramatinizuoti ar todėl, kad

man nesiseka, tik palyginti su Eime, – tai faktas. Pagūglinkite *Olivé Tores, Minesota* ir rasite dešimtis straipsnių ir šimtus komentarų apie tą kartą, kai įsiropščiau į vieną tų žaidimų aparatų, kur reikia sugauti ir ištraukti žaislą, ir įstrigau. Man buvo šešeri. Kai minkštas žaislas, kurį sugavau, nenukrito į angą, nusprendžiau įlipti į vidų ir pati jį pasiimti.

Žaidimo aparate praleidau dvi valandas, apsupta daugybės kietų, šiurkščių, chemikalais dvokiančių žaislinių meškiukų. Pamenu, kaip pro pirštų atspaudais išterliotą organinį stiklą stebėjau sunerimusius veidus, vieni kitiems neaiškiai šūkalojančius, ką daryti. Pasirodo, žaidimų paviljono savi-ninkai paaiškino mano tėvams, kad žaidimo aparatas jiems nepriklausė ir jie neturėjo rakto, todėl teko iškviesti Edainos ugniagesius, o paskui juos atvyko vietos žinių komanda ir stropiai dokumentavo mano ištraukimo operaciją.

Praėjo dvidešimt šešeri metai ir internete – ačiū, jutubai, – vis dar sklando vaizdo įrašas. Iki šiol jį pažiūrėjo beveik penki šimtai tūkstančių žmonių, sužinojusių, kad man pakako užsispyrimo įlipti į vidų, bet pristigo sėkmės išlįsti, nes kelnių kilpa kažkur užkibo ir jos liko aparate drauge su meškiukais.

Bet tai tik vienas iš daugelio nutikimų. Taigi, taip, mudvi su Eime – identiškos dvynės, abi esame metro šešiasdešimt dviejų centimetrų ūgio, tamsiais, gavusiais bent lašelį drėgmės garbanotis linkusiais plaukais, giliomis rudomis akimis, riestomis nosimis ir darančiais strazdanų raštais, – bet čia mūsų panašumai ir baigiasi.

Motina visada stengėsi priimti mūsų skirtumus, kad jaustumėmės kaip atskiros asmenybės, o ne derantis rinkinys. Žinau, kad jos ketinimai buvo geri, bet, kiek pamenu, mudviejų vaidmenys nesikeitė: Eimė yra optimistė, visada ieškanti prošvaisčių; aš linkusi dejuoti, kad dangus griūva. Kai buvome trejų, mama per Helovyną net aprengė

mus Meškiukais Širdukais: Eimė buvo Linksmoji Saulytė; aš – Niurzgllys.

Akivaizdu, kad išsipildanti pranašystė veikia ir priešingu atveju: nuo tada, kai per šeštos valandos žinias žiūrėjau į save, krapštančią nosį už nešvaraus organinio stiklo, sėkmė mane aplenkia. Niekada nelaimėjau spalvinimo konkurso arba lažybų darbe; nė karto nepavyko nusipirkti laimingo loterijos bilieto arba užrištomis akimis prismeigti uodegos asiliukui. Užtat man lūžo koja, kai kitas žmogus lipdamas laiptais atbulas užkrito ant manęs (jis pats nė kiek nenukentėjo), per giminės atostogas penkerius metus iš eilės man atitekdavo pareiga valyti vonios kambarį, mane besideginančią Floridoje apšlapino šuo, per gyvenimą apdergė nesuskaičiuojama daugybė paukščių, o šešiolikos trenkė žaibas – taip, iš tiesų – ir aš išgyvenau (bet turėjau lankyti vasarinę mokyklą, nes mokslo metų pabaigoje praleidau dvi savaites). Eimė mėgsta nuotaikingai man priminti, kad kartą tiksliai atspėjau, kiek stikliukų buvo likę pustuščiame tekilos butelyje.

Bet kai apimta pergalingo džiaugsmo daugumą jų išgėriau ir viską išvėmiau, tas laimingas spėjimas man nebeatrodė toks džiuginantis.

Eimė nuima (nemokamai gautą) suknelę nuo pakabo ir pradeda ją vilktis kaip tik tada, kai į kambarį iš gretimo (taip pat nemokamai gauto) numerio įžengia mūsų motina. Išvydusi Eimę su suknele, ji taip dramatiškai aikteli, kad mudviem abiem turbūt topteli ta pati mintis: *Olivė sugebėjo ištepti vestuvinę suknelę.*

Apžiūriu drabužį, norėdama įsitikinti, kad to nepadariau.

Niekur nė dėmelės ir Eimė atsidususi mostu paragina mane *atsargiai* užtraukti užtrauktuką.

– *Mami*, tu mus velniškai išgąsdinai.

Su pilna galva milžiniškų kimbančių plaukų suktukų, pustušte (atspėjote, nemokamai gauto) šampano taure rankoje ir

tirštai raudonu blizgiu nuteptomis lūpomis mama įspūdingai panaši į aktorę Džoaną Kroford. Jei Džoana Kroford būtų gimusi Gvadalacharoje.

– Ak, *mijita**, kaip gražiai atrodai.

Eimė pažvelgia į ją, nusišypso ir staiga prisimena – iškart pajusdama atsiskyrimo nerimą – darbų sąrašą, paliktą kitame kambario gale. Pasikėlusį pūstą suknelę, ji pritipena prie stalo.

– Mama, padavei didžėjui atmintuką su muzika?

Mūsų motina ištuština taurę ir elegantiškai prisėda ant aksominės sofos.

– *Sí*, Amelija. Padaviau tavo plastikinį pagaliuką tam baltaodžiui su kaselėmis ir pasibaisėtiniu kostiumu.

Mamos ryškiai rožinė suknelė tiesiog nepriekaištinga, ir ji, užkėlusį vieną įdegusią koją ant kitos, paima dar vieną šampano taurę iš patarnautojo, paskirto nuotakos numeriui.

– Jis turi auksinį dantį, – priduria mama. – Bet neabejoju, kad puikiai išmano savo darbą.

Eimė nuleidžia tai negirdomis ir ryžtingai padeda varnelę darbų sąrašė. Jai nelabai rūpi, kad didžėjus neatitinka motinos ar net jos pačios standartų. Jis neseniai atsikraustė į miestą ir Eimė jo paslaugas laimėjo ligoninės, kurios Hematologijos skyriuje ji dirba slaugytoja, surengtoje loterijoje. Nemokamas visada geriau nei talentingas.

– Ole, – kreipiasi Eimė, neatitraukdama žvilgsnio nuo darbų sąrašo, – tu taip pat turi apsirengti. Tavo suknelė pakabinta kitoje vonios kambario durų pusėje.

Kaipmat pradingstu vonios kambaryje, pašaipiai atidavusi jai pagarbą.

– Klausau, ponija.

Jei ir yra klausimas, kurio sulaukiame dažniau nei bet kokio kito, tai kuri iš mūsų vyresnė. Manau, tai gana akivaizdu, mat

* Dukrele (šnek. isp.) (čia ir toliau – vertėjos pastabos).

nors Eimė vyresnė už mane vos keturiomis minutėmis, ji neabejotinai yra lyderė. Vaikystėje žaisdavome tai, ko norėdavo ji, eidavome ten, kur užsimanydavo ji, ir nors aš retkarčiais skųsdavausi, dažniausiai patenkinta sekdavau iš paskos. Ji įkalbėtų mane daryti bet ką.

Būtent todėl ir gaunu tokią suknelę.

– *Eime.*

Atlapoju vonios kambario duris, pasibaisėjusi vaizdu nedideliame veidrodyje. *Gal apšvietimas kaltas*, – svarstau, kilstelėdama žvilgančią žalią baisenybę ir žengdama prie didesnio veidrodžio numeryje.

Oho. Kaltas tikrai ne apšvietimas.

– Olive, – atsišaukia ji.

– Atrodau kaip milžiniška 7UP skardinė.

– Taip, mergyt! – uždainuoja Džulė. – Gal pagaliau tavęs kas nors paragaus.

Mama atsikrenkščia.

Dėbteliu į seserį. Žinia, kad sausio mėnesį teks dalyvauti vestuvėse, kurių tema „Žiemos pasaka“, mane neramino, todėl išreiškiau vienintelį pageidavimą: kad vyriausiosios pamergės suknelė neturėtų nė lopinėlio raudono aksomo arba balto kai-liuko. Dabar suprantu, kad reikėjo kalbėti konkrečiau.

– Ar tu iš tiesų išrinkai šitą suknelę? – Baksteliu pirštu į gilią iškirptę. – Tyčia?

Eimė pakreipusi galvą nužvelgia mane.

– Taip, jei sakydama „tyčia“ turi omenyje tai, kad išlošiau loteriją Slėnio baptistų bažnyčioje! *Visos* pamergių suknelės vienu ypu – tik pagalvok, kiek pinigų tau sutaupiau.

– Eime, mes *katalikės*, ne baptistės. – Timpteliu audinį. – Atrodau kaip alinės padavėja Šventojo Patriko dieną.

Suprantu, kokią esminę klaidą padariau, – iš anksto neapžiūrėjau suknelės, bet mano sesuo visada pasižymėjo

nepriekaištingu skoniu. Tą dieną, kai pamergės matavosi suknelės, sėdėjau viršininco kabinete ir bergždžiai maldavau netapti viena iš keturių šimtų mokslininkų, kuriuos atleis. Žinau, iš Eimės gavusi suknelės nuotrauką, buvau išsiblaškiusi, bet nepamenu, kad drabužis būtų buvęs toks žvilgantis ar toks žalias.

Pasisuku, norėdama apžiūrėti suknelę kitu kampu, ir – gerasis Dieve – iš nugaros ji atrodo dar blogiau. Nepadedą ir tai, kad kelias savaites malšindama stresą naminiiais kepiniais šiek tiek, sakykime... papilnėjau ties krūtine ir klubais.

– Jei visose nuotraukose pastatytum mane gale, atstočiau žaliajį ekraną.

Džulė, smulki ir sportiška, atsistoja už manęs su tokia pat žvilgančia žalia suknele.

– Su ja atrodai seksualiai. Patikėk manimi.

– *Mami*, – kreipiasi Eimė, – ta iškirptė pabrėžia Olės raktikaulius, tiesa?

– Ir jos *chichis*. – Mamai dar kartą papildė taurę ir ji nesku-bėdama godžiai atsigeria.

Į nuotakos numerį įvirsta kitos pamergės ir kyla kurtinamas, jausmingas šurmulyš, visoms gėrintis, kaip gražiai Eimė atrodo su suknele. Tokia reakcija Toresų giminėje įprasta. Suprantu, gali pasirodyti, kad kalbu kaip pavydi sesuo, bet, prisiekiu, tai netiesa. Eimei visada patiko dėmesys, o man ne – pakanka pažiūrėti, kaip rėkavau per tas šeštos valandos žinias. Mano sesuo, atsidūrusi dėmesio centre, tiesiog švyti; aš su džiaugsmu padėdu dėmesį nukreipti į ją.

Turime dvylika pirmos eilės pusseserių; visos kiaurą parą lendame į vienos kitų reikalus, bet kadangi Eimė laimėjo tik septynias (nemokamas) sukneles, teko priimti ne vieną sunkų sprendimą. Kelios pusseserės dėl to įsitaisė ant Pagiežos kalno ir nusprendė vestuvėms ruoštis atskirame kambaryje, bet taip

turbūt geriausia; šitas numeris, šiaip ar taip, per ankštas, kad jame vienu metu tilptų tokia daugybė moterų, mėginančių įsisprausti į figūrą formuojančius apatinius.

Ore kybo plaukų lako debesis, ant spintelių mėtosi tiek plaukų garbanojimo ir tiesinimo žnyplių ir įvairiausių buteliukų, kad pakaktų nemažam grožio salonui aprūpinti. Visi paviršiai tampa lipnūs nuo įvairiausių grožio priemonių arba yra apkraunami kurios nors išversto makiažo krepšelio turiniu.

Pasigirsta beldimas į numerio duris, jas atidariusi Džulė išvysta kitapus stovintį mūsų pusbrolių Diegą. Diegas, dvidešimt aštuonerių, homoseksualus ir prisižiūrintis labiau nei man kada nors pavyktų, pradėjo skųstis seksizmu, kai Eimė jam pareiškė, kad negalės priklausyti pamergėms ir turės leisti laiką su pabroliais. Sprendžiant iš to, kaip nužvelgia mano suknelę, Diegas turbūt džiaugiasi Eimės sprendimu.

– Žinau, – ištariu, pasiduodama ir atsitraukdama nuo veidrodžio. – Ji šiek tiek...

– Ankšta? – spėja jis.

– Ne...

– Žvilganti?

Nutvilkau jį žvilgsniu.

– Ne.

– Kekšiška?

– Norėjau pasakyti *žalia*.

Pakreipęs galvą jis apeina mane, apžiūrėdamas suknelę iš visų pusių.

– Jau ruošiausi siūlytis tave padažyti, bet tik švaistyčiau laiką, – mosteli ranka jis. – Šiandien niekas nežiūrės tau į veidą.

– Diegai, prašom negėdinti kekšių, – pareiškia mano motina ir atkreipiu dėmesį, kad ji neužginčijo jo įvertinimo, tik liepė dėl to manęs negėdinti.

Liaunuosi nerimavusi dėl suknelės – ir dėl to, kiek kūno dėl iškirptės demonstruosiu per ceremoniją bei pobūvį, – ir nužvelgiu kambaryje siaučiantį chaosą. Pusseserėms purškiant vienai kitą antistatikais ir tariantis dėl batelių, vienu metu vyksta bent dešimt pokalbių. Natalija rudus plaukus nusidažė šviesiai ir tvirtina susigadinusi išvaizdą. Diegas jai pritaria. Stefanai iš liemenėlės be petnešėlių išlindo viela ir *tía* Marija jai aiškina, kaip sutvirtinti krūtis lipniaja juosta. Kamė ir Chimena nepasidalija figūrą formuojančių apatinių, o mama tuština dar vieną šampano taurę. Net tvyrant sumaiščiai ir chemikalų kvapui, Eimė neatplėšia žvilgsnio nuo darbų sąrašo.

– Olive, ar susisieki su tėčiu? Ar jis jau čia?

– Kai atėjau, buvo pokylių salėje.

– Gerai. – Dar viena varnelė.

Galbūt keista, kad pareiga pasirūpinti tėčiu teko man, o ne jo žmonai – mūsų motinai, sėdinčiai *čia pat*, – bet taip jau mūsų šeimoje yra. Tėvai tiesioginio ryšio nepalaiko nuo pat tada, kai tėtis susirado meilužę ir mama išspyrė jį iš namų, bet skirtis nesutiko. Mes, savaimė suprantama, palaikėme ją, bet praėjo jau dešimt metų, o įtampa tarp jų tebėra tokia pat didelė kaip tą dieną, kai mama užklupo tėtį su kita. Nuo tada, kai tėtis išėjo, neprisimenu nė vieno jų pokalbio, kuris būtų vykęs ne per mane, Eimę ar vieną iš septynių mūsų dėdžių ir tetų. Pakankamai anksti supratome, kad taip visiems bus lengviau, bet ši patirtis mane išmokė, jog meilė – varginantis dalykas.

Eimė siekteli mano darbų sąrašo ir pakniopstomis puolu prie jo pirma; išvydusi, kiek mažai jame varnelių, ji pradės panikuoti. Nužvelgusi sąrašą, apsidžiaugiu, kad dėl kitos užduoties turėsiu išeiti iš šitos plaukų lako miglos.

– Einu į virtuvę pasitikslinti, ar man bus paruoštas atskiras patiekalas. – Nemokamame bufete bus tik jūrų gėrybės, kurių suvalgiusi keliaučiau tiesiai į morgą.

– Tikiuosi, Deinas ir Itanui užsakė vištienos, – susiraukia Eimė. – Dieve, tikiuosi. Ar gali paklausti?

Šurmulys kambaryje staiga nutyla ir į mane susminga vienuolika porų akių. Vien užsiminus apie vyresnį Deino brolių, mano nuotaiką aptemdo juodi debesys.

Nors Deinas tvirtai vidutiniškas, tik mano skoniui gal kiek per didelis mulkis – žiūrėdamas rungtynes jis rėkia priešais televizorių, treniruoja raumenis ir išsiruošęs sportuoti visada suderina aprangą, – su juo Eimė laiminga. Man to pakanka.

O štai *Itanas* – pasipūtęs, į kitus iš aukšto žiūrintis šiknius.

Staiga atsidūrusi dėmesio centre, suneriu rankas ant krūtinės ir pajuntu kylant susierzinimą.

– Kodėl? Jis taip pat alergiškas?

Kažkodėl mintis, kad mane bent kas sieja su Itanu Tomasu, nedraugiškiausiu žmogumi pasaulyje, nuteikia nepaaiškinamai agresyviai.

– Ne, – atsako Eimė. – Jam tiesiog nepatinka bufetai.

Tai priverčia mane šaižiai nusijuokti.

– Nepatinka *bufetai*. Gerai.

Kiek teko matyti, Itanui nepatinka niekas.

Pavyzdžiui, per Deino ir Eimės surengtą Liepos ketvirtosios barbekiu jis nė į burną neėmė maisto, kuri ruošdama sugaišau visą pusdienį. Per Padėkos dieną jis apsikeitė vietomis su savo tėvu Dagu, kad tik nereikėtų sėdėti greta manęs. O vakar, per šventinę vakarienę, kaskart man įsidėjus į burną kąsnį torto arba Džulei su Diegu mane prajuokinus, Itanas kuo dramatiškiausiai pasitvindavo smilkinius. Galiausiai palikau nebaigtą torto gabalėlį ir nuėjau dainuoti karaokės su tėčiu ir *tío* Omaru. Turbūt vis dar tūžtu, kad dėl Itano Tomaso teko atsisakyti trijų kąsnių *pasiutusiai gero* torto.

Eimė susiraukia. Ji taip pat nėra didžiausia Itano gerbėja, bet jai šitas pokalbis tikriausiai jau pabodo.

– Olive. Tu menkai jį pažįsti.

– Pakankamai gerai. – Įsmeigiu į ją žvilgsnį ir ištariu tris paprastus žodžius: – Gruzdintas varškės sūris.

Mano sesuo atsidūsta ir pakrato galvą.

– Prisiekiu Dievu, tu niekada šito nepamirši.

– Nes kaskart valgydama, juokdamasi arba įkvėpdama aš sutrikdau jo trapią emocinę pusiausvyrą. Juk žinai, kad bendravau su juo mažiausiai penkiasdešimt kartų, o jis vis tiek kaskart nutaiso tokį veidą, tarytum mėgintų mane atpažinti! – Sumosuoju ranka tarp mudviejų. – Mes *dvynės*.

Prabyla Natalija, pakaušyje bešiaušdama išblukintus plaukus. Kodėl *jos* didelės krūtys telpa suknelėje?

– Štai tau proga su juo susidraugauti, Olive. *Mmm*, koks jis gražus.

Atsakydama jai išriečiu antakį – išreiškiu nepasitenkinimą.

– Šiaip ar taip, turėsi jį susirasti, – pareiškia Eimė, ir aš staigiai atsisuku į ją.

– Pala. Kodėl?

Pastebėjusi mano veide sumišimą, ji baksteli į darbų sąrašą.

– Septyn...

Mintis, kad turėsiu pasikalbėti su Itanu, akimirksniu sukelia paniką. Iškėlusi ranką užtildau Eimę. Na, žinoma, peržvelgusi sąrašą pastebiu septyniasdešimt trečią užduotį – Eimė juk žinojo, kad nesivarginsiu iš anksto perskaityti visu punktų. Pačią blogiausią užduotį. „Paprasyk Itano, kad parodytų savo kalbą. Neleisk pasakyti ko nors siaubingo.“

Jei kaltės dėl šios naštos negaliu suversti nesėkmei, nedvejodama suversiu seseriai.

Sudomino? Pirkite knygą
(NE) VISKAS ĮSKAIČIUOTA
ir skaitykite istoriją iki pabaigos

CHRISTINA LAUREN — KNYGŲ AUTORIŲ DUETAS,
PRISTATANTIS ROMANTINĘ KOMEDIJĄ APIE DU MIRTINUS
PRIEŠUS, KARTU IŠVYKUSIUS ATOSTOGAUTI Į HAVAJUS.
PER NEPAMIRŠTAMĄ KELIONĘ GALI NUTIKTI BET KAS.

IR NUTINKA!

Olivė Tores pratusi, kad ją lydi nesėkmės: nepaaiškinami nelaimingi nutikimai, atleidimas iš darbo, — jos gyvenimas, regis, kone komiška prakeiktas. O jos dvynė sesuo Eimė, priešingai, visada laimi...

Jai net pavyko surengti ištaigingas vestuves kone nemokamai — laimėjus daugybę konkursų. Deja, Olivei už nuolatines nesėkmes blogiau tik tai, kad vestuvių dieną reikės praleisti su pirmuoju pabroliu (ir jos didžiausiu priešu) Itanu Tomasu.

Olivė nusiteikia išverti pragarišką vestuvių dieną sukandusi dantis, bet netikėtai visi puotos svečiai apsinuodija maistu. Negalavimo išvengia tik du žmonės: Olivė ir Itanas. Staiga atsiranda galimybė leistis į nemokamą povestuvinę kelionę — Olivė nieku gyvu neleis Itanui vienam mėgautis rojaus kampeliu.

Sudarę laikinas paliaubas, juodu išskrenda į Majj.

Juk dėl dešimties palaimos dienų verta trumpam apsimesti įsimylėjusiais jaunavedžiais, tiesa? Bet keisčiausia tai, kad...

Olivei visai patinka apsimitinėti. Tiesą sakant, dėdamasi laimingiausia moterimi žemėje, ji pamažu iš tiesų pradeda taip jaustis.

„Skaitytojai kvatos balsu... Tobulas pasirinkimas
Sally Thorne gerbėjams!“ — **BOOKLIST**

„Tikras saldainis!“ — **SHELF AWARENESS**

„Šmaikšti ir juokinga, bet kartu jaudinanti – tobula nuotaiką
pataisanti romantinė komedija. Nusiteikite juoktis ir šypsotis
nuo pirmo iki paskutinio puslapio.“ — **HELEN HOANG**

www.svajoniuknygos.lt

www.facebook.com/svajoniuknygos